

CON GÁI NĂM TUỔI ĐÃ DẠY TÔI NHỮNG GÌ

Tác giả bài viết: Lê Đỗ Thanh Hiền

Đơn vị: Công đoàn Bộ phận Khoa Ngoại ngữ

Nhân dịp đọc được một quyển sách của tác giả Mimeng với tựa đề “*Bé Gấu 5 tuổi đã dạy tôi những gì*”, tôi xin mượn một phần ý tưởng của tựa sách để đặt lời tựa cho câu chuyện của mình.

Là một người phụ nữ trong thế kỉ 21, vừa đảm trách vai trò là một giảng viên nhiệt huyết trong trường vừa là một người mẹ hoàn hảo trong việc nuôi dạy con cái là một áp lực không nhỏ với tôi. Nếu người phụ nữ ngày xưa chỉ quanh quẩn trong nhà quán xuyến việc bếp núc cùng với việc nuôi dạy con cái, thì ngày nay người phụ nữ phải có “ba đầu sáu tay mười hai con mắt” mới đảm đương hết mọi việc— như cách ví von dí dỏm của chị em phụ nữ. Do đó, việc luôn cảm thấy mệt mỏi, căng thẳng vì áp lực công việc, vì các mối quan hệ trong xã hội và gia đình là điều sẽ không thể tránh khỏi với đại đa số nửa kia xinh đẹp của thế giới. Tôi cũng vậy. Và để giải tỏa bớt gánh nặng căng thẳng, tôi đã từng có những hành động sai lầm ảnh hưởng đến việc dạy con của mình.

Tôi có một cô con gái, hiện nay được 8 tuổi. Tuy là con gái nhưng con của tôi rất hiếu động và bướng bỉnh. Con không bao giờ chịu ngồi yên một chỗ; hết phá cái này đến nghịch cái nọ và hay lí sự. Lắm lúc khiến tôi điên cả đầu. Vì vậy, nếu con phạm sai lầm lúc tôi đang mệt hay nóng giận thì con sẽ lập tức nghe những lời quát tháo kèm dạy bảo của tôi. Những lúc như vậy, con thường gằm mặt lại, không khóc nhưng có thái độ im lặng. Và tôi cứ tiếp tục việc trút bỏ xô cảm xúc nóng giận của mình qua cho con trong khoảng thời gian khá dài. Và dần dần con tôi không còn im lặng khi bị la mắng nữa mà đã hét lên mỗi khi bị la rầy hay trách phạt. Nhưng, tôi vẫn chưa nhận ra diễn biến tâm lý theo chiều hướng tiêu cực này của con.

Đến một ngày nọ khi con năm tuổi, sau khi phải hứng chịu những lời trách mắng có phần lớn tiếng của tôi, con tôi nhìn tôi và nói: “Mẹ đừng lớn tiếng với con được không mẹ? Con thích mẹ nói nhỏ nhẹ và cười với con. Mẹ cười với con đi thì con sẽ

nghe lời mẹ.” Nghe con nói đến đây tôi chợt khựng lại, đột nhiên một cảm giác xấu hổ xâm chiếm tim tôi. Từ khoảnh khắc đó, tôi đã nhìn lại mình. Có phải chẳng tôi đã thật sự sai lầm trong việc dạy bảo con? Có phải chẳng tâm tính cáu gắt của con hiện giờ là tấm gương phản chiếu tính cách của chính tôi? Liệu tôi đã làm một hình mẫu tốt đẹp cho con noi theo hay chưa?... Và nhiều, nhiều câu hỏi nữa dần hiện lên trong đầu tôi. Và tôi thấy...

Tôi dạy con không nên sử dụng điện thoại nhiều vì nó không tốt cho sức khỏe nhưng tôi lại miệt mài cầm điện thoại lướt Facebook hay đọc báo online trước mặt con trước giờ đi ngủ. Con đã từng nói: “Mẹ nói sử dụng điện thoại là không tốt sao mẹ vẫn xem mà không nói chuyện với con trước khi đi ngủ?”

Tôi dạy con khi lưu thông trên đường phải chạy xe thật chậm và tuân thủ luật lệ giao thông nhưng tôi lại chạy khá nhanh khi chở con đi học vì sắp muộn giờ con đến lớp và muộn giờ dạy của tôi. Con đã từng hỏi: “Sao mẹ nói nên chạy xe thật chậm trên đường mà hôm nay mẹ chạy xe nhanh vậy mẹ?”

Tôi đã từng dạy con phải giữ đúng lời hứa với người khác thì mới là một cô bé ngoan nhưng tôi đã thất hứa không dẫn con đi khu vui chơi hay nhà sách vì tôi có lịch dạy hay lịch họp đột xuất. Con cũng thủ thỉ với tôi rằng: “Mẹ nói thất hứa là không tốt sao mẹ thất hứa với con hoài vậy?”

Và còn nhiều, nhiều bài học như vậy...

Đúng như những gì mà phần giới thiệu của quyển sách đã đưa ra, tôi - cũng như bao bậc cha mẹ khác thường nghĩ rằng, nuôi dạy con là quá trình ta giáo dục con cái, hướng con đến những giá trị nhân văn cao đẹp để con trở thành một người tài đức vẹn toàn. Tuy nhiên, ít ai trong chúng ta nhận ra rằng song song đó là quá trình các bậc làm cha mẹ chiêm nghiệm lại bản thân và giáo dục chính bản thân mình. Qua thời gian sống cùng con, tôi đã thấy được hình ảnh phản chiếu tính cách của chính mình, đồng thời cũng từ đó mà bản thân tôi đã sửa đổi lại tâm tính của mình. Tôi tìm hiểu và đọc thêm nhiều quyển sách nuôi dạy con để từ đó học hỏi phương pháp nuôi dạy con đúng đắn cũng như hiểu rõ hơn tâm lý lứa tuổi của con. Đồng thời bản thân tôi cũng phải thay đổi tính cách và học cách kiềm chế cơn nóng giận của mình. Mỗi khi về nhà, tôi sẽ đẹp

hết những phiền muộn, căng thẳng trong công việc để tránh làm ảnh hưởng đến con, đến gia đình nhỏ của mình.

Đến hôm nay, tôi không dám tự hào mình là một người mẹ hoàn hảo nhưng tôi đã thấy được những thành quả ban đầu từ những nỗ lực thay đổi của cá nhân tôi. Con tôi đã không còn cáu gắt khi nghe mẹ dạy và tôi cũng luôn mỉm cười động viên con mỗi khi con làm sai và nhận lỗi. Tôi cũng đã cẩn thận nhìn lại những thói quen, hành động của mình, cố gắng là một hình mẫu tốt cho con noi theo.

Tôi xin mượn một câu nói trong quyển sách để thay lời kết

“Vì con, những người làm cha làm mẹ như chúng ta hãy cố gắng để bản thân tốt hơn lên. Đó sẽ là điều đẹp nhất trong hành trình của cha mẹ và con cái.”

(Mimeng, 2017)